

PRILOGA ZA MLADINO

Leto IX.

Številka 1.

8. Januara 1940.

NAŠIM DEKLETOM.

Naš čas je velik, velik tako kot še nikdar; velik zato, ker se danes človeštvo odločuje v velikih stvareh: za Boga in proti Bogu. Današnje človeštvo piše zgodovino, ki ga bo spremljala dolga stoletja. Danes smo pred vprašanjem: ali naj stopimo iz teh temnih dni na svetlo pot, ožarjeno z božjo resnico, ali pa se naj pogreznemo še globlje v prepad večne teme. Zato je naš čas velik in zahteva velikih ljudi.

Kdo je bolj poklican, da rešuje ta svet kot mi katoličani? Mar razni liberalci, komunisti in brezverci? Kako vendar, ko so pa ti hote svet tako daleč pogreznili! Saj ti ne priznavajo duhovnosti, ne Boga in ne posmrtnosti. Po njihovih pojmih pa je življenje najboljše tako kot so ga sedaj ustvarili.

Mi pa vemo, kako kruto se ti ljudje varajo, zato jim bomo ponesli posvet resnice; vsak po svojih močeh.

Vas, draga dekleta, čaka še prav posebno poslanstvo, da z vzgledom in skritim trpljenjem, ki je lastno edino ženskemu srcu, vspodbujate borce, da stopite po letih priprave same med njihove vrste. Zato ne zavračajte ničesar, kar bi vas moglo vzgojiti za najboljše člane naše skupne fronte. S tem boste reševale druge in rešile boste same sebe.

Za vas je nad vse važna razvojna doba v domači hiši, pod okriljem svojih prvih vzgojiteljev — staršev. Domača hiša vam je vse: mnogokrat več kot cerkev in prižnica, zlasti, če do teh redno ne morete, več kot šola in razni sestanki. Domača hiša vas izobliku-

je do podtankosti za bodočnost. Cerkev, šola in sestanki so vam le močna opora pri domači vzgoji. Zato bi se kruto motilo tisto dekletke, ki bi polagalo vso važnost le na cerkveno in šolsko vzgojo, preziralo pa domačo. Bog vam je postavil za prvo vzgojiteljico mater.

Domača hiša je za vas svetišče in ve ste njene svečenice, ki vsak dan darujete na njenem oltarju same sebe. Toda kakšne svečenice, če se branijo križa, če so rajši povsod drugod, samo v svojem svetišču ne; če jim gostilne, plesi in grešne zabave bolj gode, kot trnjeva krona domačega oltarja!

Draga dekleta, ne varajte se! Naj vas ne zapelje ta grešni svet. Danes sicer hodite po poti, polni veselja in prešerne mladosti, toda prišla bo trnjeva pot družinskih skrbi in tedaj bo konec mladostne brezskrbnosti. Da, bodite vesele, toda ne pozabite, da niste ustvarjene samo za veselje, ampak za resno delo. Od vas pričakuje Bog, da boste ponosno nosile zastavo krščanskih družin in od vas pričakuje domovina, da ji boste rodile in vzgajale junake, klene, brez strahu in vedno poštene. Od vas je odvisno, kakšen bo naš rod. Oče bo predvsem krušni oče, ve pa boste vzgojiteljice in umetnice, ki boste klesale naše bodoče rodove. Ve boste nosile tri družinske stebre in v vas bo svet s pričakovanjem zrl, kako jih boste nosile.

Kaj je torej vaša dolžnost v tej dobi izoblikovanja? Nič posebnega. Delajte to in tako, kot vam narekuje vest in kot dela vsako pošteno dekletke!

In kaj narekuje vest in kaj dela pošteno dekletke? Med drugim predvsem:

1. *Z veseljem uboga svoje starše.*

„Spoštuj očeta in mater, da boš dolgo živel in da ti bo dobro na zemlji!“ Kako pa je pri nas dostikrat vse drugače! Komaj otroci dorastejo, morata oče in mati za peč. V hišo se naseli prokletstvo. Za vse prečute noči in za vso nežnost mora mati ležati na trdi postelji; za vso skrb za vsakdanji kruh mora oče biti zadovoljen s suho skorjico kruha. In meč bolečin prebado ti dve ljubeči srci. Upala sta na podporo na stara leta, a sedaj sta v napotje vsem.

Da, tako je v mnogih družinah. Otroci zrastejo čez starše in njihova beseda jim je samo v zasmeh.

Taki otroci pač niso katoliški otroci.

Katoliški otrok ljubi svoje starše tudi takrat, kadar tem življenska svetlost ugaša. Čimbolj jim pešajo moči, tembolj skrbe za nje. Katoliški otrok se zaveda, da kdor starše časti, je kakor oni, ki zaklade nabira.

2. *Katoliško dekletke je dobra gospodinja.*

Ne kakor tiste, ki so jim v aprilu vse kašče (žitnice) in vsi čebri prazni; ne kakor tiste, ki komaj vidijo ven iz kupov smeti; ne kakor tiste, ki poležavajo pod prijetno senco, gospodinjstvo pa gre v nič.

Katoliško dekle ve, da je priraslo na domačijo, ki ji pije vsak dan potne snage. Ve, da je snaga prvi pogoj do družinskega zadovoljstva in da varčevanje združeno z delom zida gradove.

To je vaša naloga sedaj, draga dekleta. Ni brez pomena, če mi imamo dobre gospodinje, saj so one verski in narodni steber vsej domovini. Iz takih krovov so prišli naši učenjaki, dočim vodi pot iz zapuščenih domov v ječe in na vešala.

3. *Vkljub vsej skrbi za lepi dom pa je katoliško dekle skromno.*

Na njej ne vidiš našemljenosti in gizdavosti. Takemu dekletu so pariške in dunajske mode tuje in odvratne. Kaj pomaga lepo krilce in šilasti čevljički, ko pa je v najvišjem nadstropju (v glavi) pri takih navadno vse prazno (brez pameti). Kaj pomaga takim dekletom vsa našemljenost, ko pa se jih vse izogiba. Boljše je nositi skromno! krilce in navadne čevlje, boljše

Naši v Argentini: Zbiranje pri sv. fermi v Buenos Airesi.

je v kite spletene lase, kot pa v deset nadstropij skodrano frizuro, ker boljše je biti skromen, kot pa biti v posmeh pri vseh faranih.

4. *Še ena lastnost diči katoliško dekle: blagodejno vpliva na svojo okolico.*

Je kakor skromna vijolica, ki cvete v grmu, toda s svojim vonjem privablja občudovalce. Ve ne bodite take, kakor tiste, podobne veščam, ki letajo po svojih potih in se boje svetlosti, ki stikajo glave skupaj noč in dan, ki na tihem šušljajo in si pripovedujejo, kako zlikane hlače je imel ta in oni, kako lepo me je pogledal ta in oni in kakša koka je ta in ona. Taka dekleta so pobeljeni grobovi, strup za našo domovino in mrhovina, kjer se zbirajo grobarji za njihov pogreb.

Katoliško dekle pozna samo glavno cesto, ljubi samo sonce, smehlja se vsem enako in svoje tovarišice ljubi vse enako.

Katoliško dekle ne hodi na plesišča, da bi tam ujelo svojega moža, ampak ga pričakuje doma ob belem dnevu, v družbi svojih staršev.

Tako dekle bo cvet v svoji župniji in o taki bodo vsi s ponosom govorili: „Ta pa ta!“

Težka je sicer ta pot in zahteva mnogo odpovedi, kajti lažje je ugovarjati kot ubogati, lažje lenariti kot delati, lažje razuzdano živeti kot se premagovati in mikavnejše je hoditi lepo našemljena, kot pa v skromni kmečki obleki.

Toda katoliško dekle je poklicano za visoko misijonstvo, da se bori z vzgledom in delom za Boga,

da se pripravlja na bodočnost, ko bodo iz nje izšli novi misijonarji in ponesli svetlost Kristusovo vsem onim milijonom trpečih, sestradanih, nagih in bolnih;

vsem zatiranim in prevaranim;

vsem preganjanim in oropanim vsega dobrega;

vsem onim, ki jih je življenje prisililo v blato, pa hrepene po višinah in svetlobi;

pa tudi vsem tistim, ki jim je delež na zemlji škrlat in razkošje,

ki prezirajo trop beračev in zapirajo vrata božjemu Gostu.

Za vse te je umrl Kristus na križu in vse te vabi k sebi.

Vsem tem, draga dekleta, bo treba ponesi svetlost Kristusovo. To je naše veliko misijonstvo; zahteva nas vse, sto odstotne, trde in klene; zahteva, da se križa oklenemo z ljubeznijo in pod njogovo senco bo naša odpoved zablestela in dobila demantni sijaj.

KRIŽ ALI SRP S KLEPAČOM.

Nekaj reči od komunizma, na podlagi okrožnice sv. Oče,

Kristušovoga namestnika.

Vkanliva slika. Denešnji navuk komunistov ma v sebi bole kak šterokoli spodobno gibanje v preminočnosti, nekšo zmotno idejo od odrešenja siromakov.

Nekša vkanliva slika pravičnosti, vednakosti i bratske sküpnosti v deli navdaja njihov navuk i njihove zamisli z nekšov skrivnostnov privlačnostjov, tak, da vnožine, privablene po vkanlivih obečanjaj, prevzema navdúšenje i se širi med njimi, kak se širi kakša nalezljiva bolezen.

To je dnesden tem leže, ar je neprava razdelitev dobrin kriva nenavadnoga siromaštva.

Štimajo se, da je njihov zmotni navuk vretina gospodarskoga napredka.

Če je resan kde takši napredek, ma brez dvojbe načiše vzroke, na priliko, da se je vpelala v vekšoj meri industrijska

proizvodnja v kraje, ki so bili prvle brez nje; da se brez pogleda na človečnost ino samo gledoč na kem vekši dobiček izrabla neizmerno naravno bogastvo; da se nazadnje silijo delavci pri maloj plači hitro i nesmileno na najtežja dela.

„**Raj na zemli.**“ Komunizem, pravi sv. Oča, slika siromaškim delovnim stanovom vkanlivo sliko od nekšoga nemogočega „raja na zemli.“

Naši v Franciji: Naš verno pasé ovce i té ga bogajo túdi verno. Verni bodimo do Cerkve. — Spodkar: Ovce se držijo našega pastéra. Držimo se svojih duhovnih pasterov.

Enakost, bratstvo, pravica. Guči njim od ednakosti, kakša na zemli ne mogoča; od bratstva vseh, ki je po navuki krščanstva istinsko, a kak ga slika komunizem, znova nemogoče, najmre, da ne bi bilo niedne oblasti ednih nad drugimi, niedne razlike stanov; od pravičnosti, ki jo je krščanstvo vsikdar oz-

nanjalo, a ki mora biti resan pravičnost, ne pa krivica v drugoj obliki (n. pr. da šče komunizem odpraviti vso zasebno lastnino zemle, raztrgati družinske vezi i vzeti dete starišom itd.).

Privlačnost komunizma. S takšimi sleplivimi oblubami pa komunizem spravla lüdi v nekše düševno stanje, kakše je stanje lüdi, ki se zaverjejo z vsov düšov v kakšo versko zmoto i se njim vidi, da morajo za njo živeti i vmreti. Se zna, lüdje takšim oblubam še rajši verjejo, ar je tak jako tlačí gospodar-ska stiska, da skoro obvüpajo. Zapelavlejo je tüdi vkanlive slike komunistične Rusije, prej kakši gospodarski napredek je tam. V tem je nekaj istine; a komunisti ne povejo, s kakšimi strahotnimi žrtvami, s kakšim robstvom siromaških kmetov se te gospodarski napredek dosega; ne povejo pa tüdi, kak Rusija pri tom dühovno i jakostno prepada.

Marx, oča komunizma. Navuk, ki ga širijo dnesden komunisti, včasi pod vablivim i zapelivim videzom, sloni dejansko na načelih tak imenüvanoga materializma, kak ga je včio Marx i ki ga razlagalci denešnjega bolševizma, kak samoza-vestno trdijo, edino pravilno razlagajo.

Te navuk vči, da je vse, ka je, edna sama stvarnost, naj-mre snov s svojimi slepimi i tajnimi silami. Ta, kda se razvije, postane rastlina, žival, človik.

Tüdi človeča družba ne nikaj drugoga, kak neka oblika tvari, ki se je tak razvila i ki teži z nekšov nepremagljivov nünostjov v neprestanoj borbi sil k končnomi cili: k brezraz-rednoj družbi.

Jasno je, da v takšoj zamisli nega mesta za božo podo-bo; jasno, da nega razlike med dühom i snovjov, med düšov i telom; da ne düša nemrtelna i da nega posmrtnoga življenja.

Opirajoč se na dialektični materializem mislijo nadale komunisti, da je mogoče tisti boj nasprotij, ki žene razvoj do do-končnoga stanja, s človečim naporom pospešiti.

Zato si prizadevajo, da nasprotja med družabnimi razredi poostrijo, da zadobi razredni boj, ki je žao pun sovraštva i razdjanja, videz svete vojske za napredek človeštva; da se vse moči, ki se tem nasilnim posküsom vpirajo, kak človečemi rodi sovražne vničijo.

Komunizem ne prizna Boga. Marx je včio materializem, to je, da nega Boga, ne posmrtnoga življenja, ne nemrtelne düše, ne večnih verskih i jakostnih istin, nego da je vse samo snov i snovno dogajanje ali pa gola posledica snovnoga do-gajanja.

Ne božih zapovedi . . . Bog, odgovornost, pravičnost, pravo i pravice, npravno dobro i npravno hüdo, to so same iz-mišlenine. Izmislili so si je pa bogatini ino mogočnjaki, da bi ležej držali lüdi v pokorščini i slüžnosti. Tak so ti navuki na-stali samo iz gospodarskih razmer, v zgodovinskem razvoji gospodarstva.

Ne zasebne lastnine . . . Zgodovinski razvoj se pa vrši samo po nekšoj borbi nasprotij: Prvotno je bilo vsem vse skupno. Počasi so se neštérni polastili zemle i drúge zarobili, da so jim delali. Zasebna last pa žene k vsikdar vekšemi kopičenji lasti, kapitala i moči na ednoj strani i k vsikdar vekšemi siromaštvi delovnih slojov.

To vsikdar naraščajoče nasprotje bo v medsebojnoj borbi pognalo človeštvo v novi komunizem; komunizem na višišoj stopnji.

Začogarja razredni boj. Ar je Marx zanikavao tūdi slobodno volo, bi človek mislo, da bo iz kapitalizma nastao sam po sebi, po golom zakoni zanikanja, komunizem. Vendar je Marx včio, da morajo proletarci z osebnim bojom te prehod iz kapitalizma v komunizem pospešiti i je zato oznanjao razredni boj: proletarci, združite se!

Človek i družina v komunizmu. a) *Človek.* Komunizem jemle človeki slobodo, ki je začetek dūhovnoga življenja; prav tak jemle človečoj osebi nje dostojanstvo i tisto jakostno usmerjenost, ki se more ž njov vpirati proti slepim nagonom strasti.

Ar človeča oseba po komunističnom navuki ne nikaj drúgoga, kak da tak pravimo, potaček v celokūpnom stroji, zato komuizem taji poedincom tūdi vse naravne pravice i je privdele občestvi.

V odnosih med državlani izpovedava popuno vednakost, zato zanikūje vsako oblast, štera bi izhajala od Boga, tūdi auktoritetu starišov; vsa oblast i podrejenost njemi izvira iz drúžbe kak prve i jedine vretine.

Poedincom ne priznavajo komunisti nikše pravice do zemle i proizvajalnih sredstev, prej zato ka ta proizvajajo nove dobrine, bi njih posest mela za nūjno posledico gospostvo ednih lūdi nad drúgimi. Zato zahtevajo, da se vsaka takša zasebna lastnina docela zatré, ki je po njihovom mnenji poglavitni vir gospodarskoga robstva.

Poedinec je rob drúžbe. Komunizem šče vse „podrúžabiti“, drúžba naj bo lastnica i vodnica vsega. Zato ne priznava pravic posameznikov, a tūdi ne države i državne oblasti, nego samo drúžbo i nje moč. Posameznik je komunizmi samo številka v drúžbi. V tom tiči sezna nekše nasprotje: komunizem šče osloboditi i osrečiti lūdi, a dejansko je zasūžnjavle drúžbi. To dela zato, ar misli, da je zasebna last kriva vsega siromaštva, kda je vendar ne kriva zasebna last, nego zloraba lasti zavolo pohlepa lūdi, ki so zavrgli kršćanstvo, ali se bar jako odtegnoli njegovim navukom i zapovedam i njegovimi vplivi.

b) *Drúžina.* Ar komunizem zanikavle i zavrača vse, ka je v človečem življenji svetoga, je samo dosledno, da ma zakon i rodbino za samo svetno ustanovo, ki je samo tvorba posebnih gospodarskih razmer.

Zato zanikavle tūdi vse zakonske vezi, štere bi ne bile odvisne od samovole poedincov ali drúžbe, i dosledno tūdi nerazvezljivo stalnost zakona.

Še posebi po navuki komunizma nega nikaj, ka bi vezalo ženo z družinov i domom.

Po načeli popune osamosvoje od možove oblasti odtegujejo komunisti ženo od domačega življenja i skrbi za deco i jo vlačijo, kak moža, v nemirno javno življenje i skupno industrijsko delo, ognjišče i deco pa prepūščajo družbi v skrb.

Starišom odpovejo pravico do vzgoje dece, prej da pristoji ta pravica samo družbi i da se mora zato izvršavati samo v njenom imeni i po nje pooblaščenji.

Komunizem silno rūši zakon. Komunizem je materializem. Zato do zadnjega mora zatajiti vse, ka je v človečem življenji dūhovnoga, ka je od Boga danoga, posebno pa vse, ka je nadnaravnoga. Komunizem zato mora *tajiti zakon, ki je svestvo*, kajti svestvenost je nekaj nadnaravnoga, ka je Kristuš Bog dao naravnomi zakoni, da bi bio zakon bole sveti i bi davao starišom milost i moč za težko delo dobre krščanske vzgoje. A komunizem mora *tajiti tudi naravni zakon*, zakon sklenjeni med nekristjani po naravni postavaj, ar tudi te postave so izraz bože vole. Te postave so neodvisne od človeče samovole, ali samovole družbe. Takša je naravna postava, da je roditev dece dovolena samo v zakoni.

Komunizem pa zagovarja slobodno lūbezen i razpitanje. Takša je tudi postava, da je zakon nerazvezlivi. Prav takša je postava, da ne dovoljeno moriti nerojene dece.

Komunizem dovoljava odpravo ploda. Komunizem ne priznava nikših naravnih postav, ki bi bile izraz bože vole, ve je komunizem „brezbožen“, zato njemi je zakon samo svetna zadeva ali zadeva samovole lūdi.

Komunizem je sovražnik družinskoga življenja i vzgoje. Iz istoga materializma izhajajo tudi zmote komunizma od družine. Bog je nastavo zakon kak zvezo moža i žene, da bi v družini oča, mati i deca meli tiho zavetišče skupne sreče. Mož potrebūje ženo, da njemi gospodinji, žena moža, da njej je opora v življenji, deca očo i mater, da skrbita za nje, kda si sami šče nemrejo pomagati, da je vzgajata i vodita v življenje. Zato je narava sama vsadila v človeča srca čudovito moč lūbezni, lūbezni moža do žene i žene do moža, lūbezen dece do starišov i starišov do dece. Ta lūbezen je družji, ta lūbezen je osrečuje, ta lūbezen njim pomaga prek težav, ar brez njih nega življenja na sveti.

Komunizem nema nikšega razmevanja za te čudovite naravne postave i uredbe. Porojen iz materializma misli i čūti samo materialistično. Zato trga družine, sili matere v tovarne, deco pa davle v komunska „gojišča“. Se zna je to razumlivo tudi zavolo toga, ar je komunizmi družba vse, a človek nikaj. Zato komunizem jemle človeki vse pravice i vse prisvaja družbi. Zato naj bodo po komunizmi tudi deca „socializirani“ i „komunski“.

b) *Podporni člani*. 1. Širitelj je od odbora izbran poverjenik društvenega tiska za določeni okoliš (vas, fara itd.). Širitelj dobi od odbora širiteljsko legitimacijo in je zabeležen v imeniku širiteljev. Za njegov okoliš prihaja društveni tisk skupno na njegov naslov. 2. Dopisnik je od odbora priznan član, ki stalno poroča dnevne novice v društveni tisk. Vsak dopisnik je vpisan v imenik dopisnikarjev in dobi od odbora posebno legitimacijo. 3. Naročniki so dvojni: a) redni, b) izredni. Redni se smatrajo katoliški naročniki in edino ti so pravi člani društva. K izrednim članom se prištevajo drugoverski naročniki društvenih listov.

§ 7. Člana, ki nasprotuje društvenemu namenu, sme odbor izključiti. Odbor izključuje člane z večino glasov po trikratnem predhodnem ravnateljevem pismenem opominu. Izključen član se more pritožiti tekom osmih dni na občni zbor.

§ 8. IV. Dolžnosti članov.

Dolžnost članov je: 1. Živeti praktično krščansko življenje, 2. širiti društveni tisk.

§ 9. V. Društveni organi.

Društvena organa sta: 1. odbor, 2. občni zbor. Odbor tvorijo delovni člani, namreč: a) ravnatelj, b) uredniki, c) sotrudniki.

§ 10. Odbor skliče ravnatelj in mu predseduje. Sklicuje se mesečno ali vsaj četrtletno. Odborove seje vodi ravnatelj oziroma njegov namestnik. V slučaju, da ravnatelj ne more voditi poslov, mu odbor izvoli enega namestnika izmed članov odbora s pristankom ravnatelja. Za veljavnost odborovih sklepov se zahteva pristanek absolutne večine navzočih odbornikov. Pri enakem številu glasov odločuje ravnateljev glas.

§ 11. *Delo odbora*. 1. Sprejema nove delovne člane z dvetretjinsko večino in določuje širitelje in dopisnike, 2. vodi imenike sotrudnikov, širiteljev in dopisnikov, 3. oskrbuje društveno premoženje, 4. podaja letne račune, 5. izvršuje sklepe občnega zbora, 6. skrbi za napredek in razvoj društva po pravilih, 7. deli čisti dobiček v namene določene po pravilih, 8. izvoli dva preglednika za dobo dveh let, ki skupno z ravnateljem vodijo evidenco nad društvenim delom, 9. dovoljuje honorarje v potrebi, predvsem urednikom.

§ 12. Odbor je sklepčen, ako so bili povabljeni k seji vsi odborniki in je navzoča nadpolovična večina vseh odbornikov. Odborovi sklepi so veljavni če jih sprejme nadpolovična večina navzočih odbornikov. O vsaki seji se mora sestaviti zapisnik, ki obsega vse odborove sklepe. Zapisnikar se določuje vsakokrat posebej za odborove seje, kakor za občni zbor.

§ 13. VI. Ravnatelj.

Ravnatelj vodi društvo, ga nastopa na zunaj, predseduje občnim zborom, skrbi, da se izvršujejo, sklepi odborovih sej. S pomočjo dveh preglednikov vodi evidenco nad društvenim premoženjem.

§ 14. VII. Občni zbor.

Občni zbor tvorijo: vsi delovni člani, legitimirani širitelji ter legitimirani dopisniki. Predloge za občni zbor morajo člani izročiti vsaj osem dni prej ravnatelju. Redni občni zbor sklicuje ravnatelj vsako leto enkrat, če je zadržan pa njegov namestnik. Izredni občni zbor skliče ravnatelj, kadar to zahteva dvetretjinska večina odbora.

§ 15. *Delo občnega zbora*. 1. Rešuje prizive proti izključitvi članov, 2. potrjuje račune, 3. podvzema agitacijo za širjenje društvenega tiska.

§ 16. *Sklepčnost občnega zbora.* Občni zbor je sklepčen, če je navzoča nadpolovična večina članov, ki tvorijo občni zbor. Pol ure pozneje je občni zbor sklepčen v vsakem oziru, z istim dnevnim redom in v istem prostoru. Dan, ura, kraj in spored občnega zbora se mora objaviti članom vsaj en mesec prej v društvenem tisku.

VIII. Člansko prave.

§ 17. 1. Ako preneha biti naročnik društvenega tiska, 2. z izključitvijo, 3. s smrtjo.

IX.

§ 18. Delo v društvu je brezplačno, poravnajo se samo dejanski izdatki in upravní stroški, kakor stanarina, razsvetljava, kurjava, pisarniške potrebščine, poštnina in slično pri urejevanju, dopisovanju in širjenju društvenega tiska. V slučaju potrebe dobe uredniki in drugi primerno dogovorjeno nagrado za preživljanje.

X. Imovina.

§ 19. Društvo ima pravico do imovine, ki jo upravlja odbor in je odgovoren zanjo pred zakonom. V slučaju razpusta razdeli odbor imovino v namene po pravilih določene.

XI. Čisti dobiček.

§ 20. Odbor razdeljuje čisti dobiček v sledeče namene: 1. sklad društva, 2. hiša duhovni vaj v Slov. Krajini, 3. Dom sv. Frančiška v Črensovcih in v Soboti, ter sirotišnica deklet Marijike v Turnišču in Martinišče v Soboti, 4. misijoni, 5. reveži, 6. revno dijaštvo, 7. drugi dobrodelni nameni (n. pr. podpora članov v slučaju nesreče).

XII. Ugodnosti članov.

§ 21. A) Za žive člane: 1. Brezplačni nasveti, 2. podpora v slučaju nesreče (po možnosti), 3. dobe društveni tisk ceneje, o čemer sklepa društveni odbor, 4. za nje se služi sv. maša na god Angelov varuhov in na god sv. Ivana Boska.

B) Za mrtve člane: se služijo svete maše osmi dan godov je Angelov varuhov in sv. Ivana Boska.

XIII. Posebni oziri.

§ 22. Društvo bo med drugim posvečalo posebno pažnjo: 1. našim domačim misijonarjem in njihovem delovanju, 2. prizadevanju, da čimprej dosežeta čast oltarja božja služabnika Antón Martin Slomšek in Friderik Baraga.

XIV. Zaščitniki društva.

§ 23. Zaščitniki društva so: Angeli varuhi in sv. Ivan Bosko.

Štev. 979.

Videl Lavantinski knezoškolijski ordinarijat v Mariboru,
dne 2. maja 1935.

Po naročilu prevz. g. škola in ap. admin.:

Meslo
pečata

Df. VRABER MAKS
ravn. pis.

POŠTA.

Rengeo Štefan, Lipovci 33. Sv. meša se je opravila brezplačno na sveti post, 24. decembra.

Vsem se zahvalimo za božične i novoletne pozdrave.